

EERSTE OORLOGSDRAMA IN HOUTHEM

Rob Ubachs

Op woensdag 26 juni 1940 maakte een groepje jongelui in de avonduren een wandeling door de velden en het bos ten noorden van Houthem. Dit groepje bestond uit Jacques Martens (1924?), zijn broertje Walter (1931), mijn broer Gerrit (1926) en mijzelf, Rob Ubachs (1929). We waren met meerderen. Ik herinner me niet meer de namen, maar ik vermoed dat het enkele jongens van de familie Reintjens of Limpens waren. In het veld zagen we een zware (Engelse?) vliegtuigbom liggen. In mijn herinnering meer dan een meter lang en 25 cm. dik.

De volgende dag, donderdag 27 juni, zat ik in de morgenuren op school. We hadden destijds les in het parochiehuus (de naam Holle Eik bestond toen nog niet). De Duitsers hadden immers de lagere school in Houthem gevorderd.¹ Tijdens de lessen hoorden we die morgen plots een enorme dreun. Het bleek de ontploffing van de genoemde vliegtuigbom te zijn geweest. Wat er precies gebeurd was, werd nooit achterhaald. Walter Martens en Frans Pluymen (1928) moeten met de bom in aanraking zijn geweest. Walter werd op slag gedood; Frans werd zeer zwaar gewond en overleed de dag erna, 28 juni 1940, in het ziekenhuis van Maastricht.

JEZUS | MARIA | JOZEF | GERLACUS |
 Ter dierbare en droeve herinnering aan
WALTER MARTENS
 geb. te Houthem 16 Sept. 1931, overl. aidaar 27
 Juni 1940
 en
FRANS PLUYMEN
 geb. te Venray 1 Dec. 1928, overl. te Maastricht
 28 Juni 1940 — beiden begraven op het R. K.
 Kerkhof te Houthem-St. Gerlach 1 Juli 1940.

In den ochtend van den noodlottigen morgen
 waren ze samen uitgegaan en te midden der groene
 velden tusschen wruvende graanbinnen viel plot-
 seling op hen het ongeluk. — In hun kinderlike
 argeloosheid dachten zij er niet aan, hoe gevaarlijk
 hun speelgoed was; ze wisten nog niet welke wreede
 dingen de groote menschen maken om vernieling
 en verdorf te zaaien.

Zoo zijn de twee vriendjes spelend den dood-
 ingegaan; werden twee jonge levens, nog nauwe-
 lijk tot ontliiking gekomen, uit ons midden gerukt.

Groot en diep is het leed der ouders en diersoren,
 doch troostend moge voor hen de gedachte zijn,
 dat hun jongetjes nu met de engelen spelen voor
 Gods troon; want 't waren brave, goede kinderen,
 die goed den weg naar de kerk kenden, waar zij ook
 op dien droeven morgen de H. Mis bijwoonden.

De treurden mogen opzien naar de Moeder der
 Smarten; en hun lijdën met Haar lijdën vereenigen,
 dan zal ook zij van God de kracht krijgen om
 hun kran- moedig en in onderwerping aan Zijn H.
 Wil te dragen.

Lieve ouders, broers en zusters, schiet niet te zeer,
 van uit den hemel blijven wij voor u allen bidden.
 Schoolkameradjes, blijft ook gij voor ons bidden
 en als ge onze ledige plaatsen ziet, denkt er dan
 aan, dat ge steeds bereid moet zijn voor O. L.
 Heer te verschijnen.

Walter en Frans, in paradysum deducet vos angelus
 Geloofd zij Jezus Christus in 't Heilig Sacrament
 des Altaars.

M. Curis, Koster-Organist, Houthem.

De rouwdienst werd gehouden op 1 juli 1940 in de kerk van Houthem. De beide jongens werden in één gezamenlijk graf bijgezet op het kerkhof van genoemde kerk, onder grote belangstelling van de Houthemse gemeenschap.²

Het was de eerste keer in de Tweede Wereldoorlog dat de Houthemers direct en zeer indringend te maken kregen met oorlogsgeweld en groot verdriet, in de eerste plaats natuurlijk voor de betrokken families Martens en Pluymen. Ik was nog maar een jongen van 11 jaar, maar herinner me nog goed met hoeveel verdriet beide families nog jaren te kampen hebben gehad. Wij woonden toen vlakbij de familie Martens. Alleen de spoorwegovergang van Houthem scheidde onze woningen. Tijdens luchtalarm in de volgende oorlogsjaren zaten wij praktisch altijd samen met de familie Martens in onze kelder aan de Stationsweg.

ZO IETS VERGEET JE NOOIT!

¹ Omdat de lokatie te klein was voor alle leerlingen, werden de lessen gegeven in drie groepen; telkens slechts 3 uur per dag. De laatste groep had les van 4 tot 7 uur 's avonds. (Zie: De Geulbode van 26-5-1940)

² Zie: De Geulbode van 6-7-1940